Molnár Etelka

Szegmens

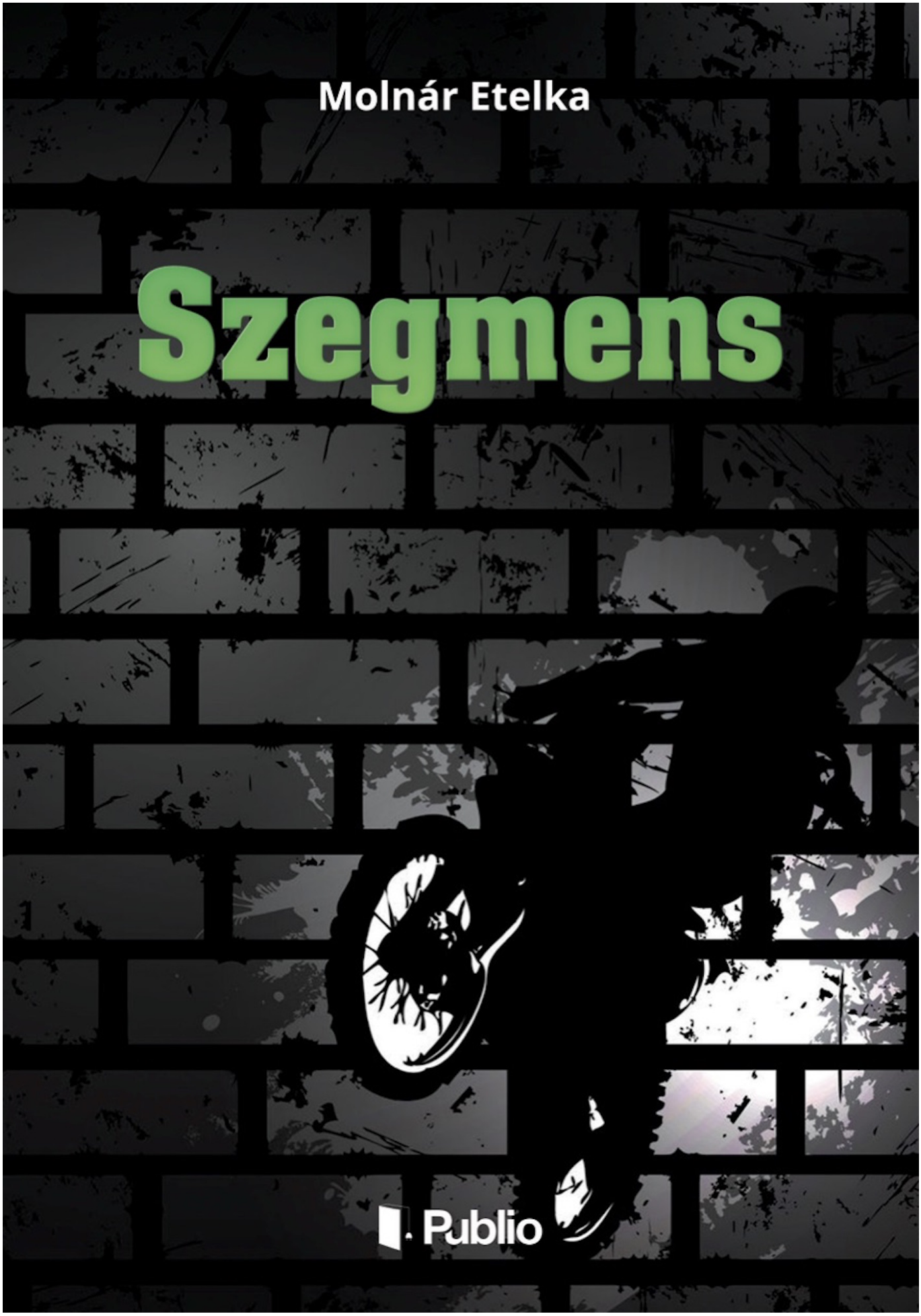

Publio

Szegmens

Molnár Etelka

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Korrektúra: Vörös Eszter

Előszó

Ami történt, megtörtént, de nem bánom, hogy annyi gonddal kellett megküzdenem, mert ezeknek köszönhetem, hogy eljutottam oda, ahova akartam.

Magammal cipelem a csaták jeleit és sebeit, ők a tanúi mindannak, amit átéltem. Volt, amikor csak azért éltem, mert élnem kellett. De most azért élek, mert harcos vagyok, és azt akarom, hogy egy napon úgy menjek el, megérte harcolnom.

Kedves olvasó!

Te, aki kezedben tartod írásomat, az életem szegmensét fogod, úgy olvasd, mint egy elbeszélést egy ügyetlen kezdő tollából. Köszönettel tartozom a világ legjobb, legmegértőbb férjének, hogy a bajban mellettem volt, segített és szeretett. Köszönet a jóképű idegennek, aki elsőként mentőt hívott. Soha sem tudok elégé hálás lenni Dr. N. I. főorvosnak a lelkiismeretes munkájáért.

A baleseti sebészeten dolgozó nővérek áldozatkész munkáját sem tudom soha kellően megköszönni.

Áldja meg az isten mindegyikőjüket.

M. E.

1. fejezet

Egy szép tavaszi napon kezdődik történetem, amit csak azért írok le, hogy ne feledjem el és legyen ez egy mementó, hogy mennyi próbát ki kell állni az életben maradásért.

Tehát egy szép tavaszi, de erősen szeles napon elindultam a közeli városba autóvezetői tanfolyamra. Azért én mentem, mert férjemmel úgy okoskodtunk, először én vizsgázom, majd utánam ő következik. Abban az időben nem volt valami fényes az anyagi helyzetünk, ezért választottuk ezt a megoldást. Anyukámnál hagytam hároméves fiamat, akinek a szülinapi zsúrját az esti órákban akartuk megtartani. Az én eleven, nagy fiam sírva vált el tőlem a mama kapujában, nehezen értette meg, hogy anyának el kell menni. Elindultam tehát, de a hosszúra nyúlt búcsúzkodás miatt lekéstem a buszomat, így motorra pattantam és időre beértem a megbeszélt helyre az okításra.

Gyorsan és ügyesen vettem az első akadályokat, sikereimen felbuzdulva és az oktatóm viccei hatására emelkedett hangulatban indultam haza.

Az órám szerint már megint késésben voltam, mert a boltból még zárás előtt el kellett hoznom a szülinapi tortát. Akkoriban még 5 órakor zártak az üzletek és igencsak igyekezni kellett, ha oda akartam érni zárás előtt. Gondolatban már a boltban voltam, miközben szeltem a kilométereket, a megszervezett zsúr és az ezzel járó teendők kavarogtak a fejemben.

Jöttek a kanyarok sorban, és én döntöttem a gépet, ahogyan azt kell, de mégis megtörtént a legborzalmasabb dolog, amire nem számítottam. Az egyik kanyar előtt a tanksapkára akasztott táskám egyik füle lecsúszott, és a szél cibálni kezdte.

Visszatettem a táska fülét a tanksapkára, de közben nem figyeltem kellően az útra, és mire észbe kaptam, már meg kellett kezdeni a kanyarodást.

Egészen az út szélétől döntöttem a gépet, hogy nagyobb helyem legyen, ha a kanyarból kijövök, és ez lett életem legnagyobb tévedése.

A motorom hátsó kereke belement egy kavicsokkal behordott kátyúba, és megdobta a gépem hátulját az út közepe felé.

Folyamatos fékezésem ellenére a motor irányíthatatlanná vált, és mire bármit is tehettem volna, nekicsapódtam a szemben közlekedő fehér Skoda oldalának.

Végigszántottam a kocsi oldalát és a hátsó lökhárítójában fennakadt a bal lábam, ami hátrafelé megcsavarodott.

Innentől nincs emlékem. Csak repülök és könnyű vagyok, nem érzek semmit. Minden olyan gyorsan történik, és már csak gurulok, és megtámasztom magam, hogy végre vége legyen. Nincs a fejemen a sisakom, megtapogatom. Minden rendben, gondolom, na, ezt megúsztam, legközelebb jobban figyelek.

Magamban fogadkozom, miközben a lábra állással bajlódom, de sehogyan sem akar

sikerülni. Nem értem, miért bámulnak olyan furcsán rám a körém sereglő emberek.

Oda nézek, ahová ők, és akkor látom meg, miért nem tudok lábra állni.

A lábam, úristen, a lábam nem úgy áll, ahogy igazából kellene, furán kicsavarodva fekszik a jobb lábamon, szinte az tartja.

A farmerem elszakadt és a szakadásból valami fehér kilátszik, de nem fáj semmim, olyan nagy baj nem lehet, gondolom.

Ismét a felállással próbálkozom, nem megy, de a mozgástól ömleni kezd belőlem a vér, érzem, itt már nagy baj van.

Hirtelen pánik fog el, nekem haza kell mennem a családomhoz, a fiamhoz a férjemhez, jaj, a buli a szülinapi buli, szent ég, elkések!

Szédülök.

Egy férfi valami vasból készült lábmerevítőt hoz, be akarja kötni a lábam, ügyetlenkedik, inkább árt, mint használ, elküldöm melegebb éghajlatra.

Ide orvos kell, a jóakarat kevés.

Egy fiatal férfi térdel mellém, jóképű fut át az agyamon, nem tudom, miért lett fontos, de kapaszkodom. Nyomókötést tesz a combomra, neki megengedem, látom, tudja, mit csinál határozottan teszi, amit tennie kell. Mindenkit hátrébb parancsol és elmegy mentőt hívni a közeli fülkéhez, furcsa, ez csak neki jutott eszébe. Egyszerre csak ott terem mellettem egy ember és kérdezgetni kezd, nem bízom benne, olyan homályos a külseje.

Nem veszettem el az eszméletem, mondom és kelletlenül válaszolgatok a kérdéseire, ki vagyok, a fiam és a férjem nevét és a lakcímemet hajtogatom. Vállamra teszi a kezét, és mély, egyenletes hangján arra kér, vessem le a bőrdzsekimet, és én engedelmesen teszem, amit kér.

Azt mondja, hogy ő orvos és segíteni akar. Kicsit megnyugszom, és már azzal foglalkozom, hogy mennyire félek a tűtől, amivel megszúrja a kezem. Nem is fájt, tűnődöm. Ez egy jó doki lehet, gondolom. Folyamatosan beszél hozzám azon a mély hangon, már nem is értem, mit mond, csak látom, hogy a szája mozog. Már nem is látom, sötét van és végtelen csend, nyugalom, jó így. Érzem a fű illatát, valami nyersgumi szaga keveredik a fű illatával, lebegek, mintha matracon lennék. A levegő áramlását érzem a testem alatt, kényelmes, beborít, ez a puha valami teljesen ellep, de jó. Megint sötét és csend, majd a sziréna éles hangja sikít a fülembe, nem fáj semmi, hogy van ez? Eszembe jut, mi történt velem, félek, hogy nem jó kórházba visznek, elkeseredek, én inkább kiszállok, de nem hagyom, hogy így legyen. Hangosan beszélhettem, mert a mellettem ülő ember nyugtatgatni kezdett,

– Minden rendben lesz, nyugodjon meg, a közeli sürgősségi már várja önt, csak feküdjön nyugodtan.

Ismét sötétség és csend.

A következő, amire emlékszem, egy mély bariton duruzsolása, és a párom megszokott, kissé ideges hangja visszhangzik felém.

Egy hosszú folyosó lehet, ha ilyen messziről és visszhangozva hallatszik a hangja, de hogy ért ide előttem, nem fér a fejembe.

– Hát te hogyan értél ide ilyen gyorsan?

– Már két órája várok rád, baby! Hogy érzed magad, minden rendben?

Elcsuklik a hangja, hol vagyok, csak ez foglalkoztat.

– Mondd, a kórházban vagyok?

– Igen!

Istenem, ez csodás, minden rendben, gondolom és megnyugszom, itt rendbe teszik a dolgokat és nemsokára haza mehetek. Igaz, a zsúr elúszott, de túléltem, és ez a fő, olyan nagy baj nem lehet, ha ilyen kedélyesen beszélgetnek körülöttem. Míg így okoskodom, eltolnak egy tágas szobaszerűségbe, ahol hideg van, nagyon fázom, reszketek. Újra sötétség, hideg, nyugtalanság, felriadok, nem akarom!!! Kevés ágy van körülöttem, valami csipog a fejem felett, néha meg pityeg, félhomály van, félek, nem akarok itt lenni.

Egy mosolygós szempár néz rám.

– Felébredt a mi kis Csipkerózsikánk! csiviteli, miközben tesz-vesz valamit a gépeken, amik körülvesznek. – Hogy érzi magát, kedves?

Nem is várva a válaszra, mosolyogva körüldöcögi az ágyam, miközben megigazgatja a takarót és valamit babrál a fejem felett.

Megpaskolja a párnám és így szól:

– Most már minden rendben lesz, higgye el, aranyoskám, jó kezekbe került, a nehezén már túl van.

– A lábammal mi van? Tudom, hogy eltört, de azon felül?

– Nyugodjon meg, megműtötték a nyílt törését, nemsokára gipszet kap és hazamehet.

Minden szavát nektárként iszom, elhiszem mindent, amit mond.

Megnyugszom és elszenderedem, a családomról álmodom, szegények, hogy aggódhatnak értem.